

половина на Бѣлоградчишка околия слиза на пазаръ въ него. И околийскиятъ центъръ (Бѣлоградчикъ) умира: тамъ отиватъ само за правителственитъ учреждения. Явлението е общо за всички скотовѣдски центрове нѣкога. Затвориха ни се турскитѣ пазари (Одринъ, Цариградъ, а сжщо и пристанищата по Бѣло-море) и въ народното ни стопанство стана коренна промѣна: сега ние сме земледѣлска, а не скотовѣдна страна. Ето, това ново стопанство създава вече пазарни центрове. Въ Ружинци идватъ земеделци отъ полето да размѣнятъ стокитѣ си съ скотовѣдцитѣ, дърваритѣ и каменодѣлцитѣ отъ Балкана Сжщото става и за северната половина на Бѣлоградчишката околия: новиятъ търговски центъръ за тамъ е голѣмото село Александрово, което при това е и желѣзнична станция.

Сега Ружинци е разположено низко, до р. Ломъ, която често приижда много застрашително. Но хората, които сж премѣствали селото, знаели, че новото мѣсто не може да се залѣе. На два к. м. южно отъ Ружинци върху р. Ломъ се спуща отъ западъ скалистъ ридъ, който я отбива на изтокъ, та тя тукъ бие високия си дѣсенъ брѣгъ.

А все пакъ, лѣвиятъ нисъкъ брѣгъ на рѣката по цѣлото протежение на тѣзи два клм. е разровена презъ вѣкове отъ маламари (златари), Очевидно, тукъ има златоносни наноси. А тѣй като мѣстото не се залива отъ р. Ломъ, наложително е да се мисли, че златоносния пѣськъ се свлича тукъ отъ доловетѣ, които идатъ изъ землищата на Върбов-